

ОСОБЛИВОСТІ ВИРОЩУВАННЯ ІНЖИРУ (*FICUS CARICA L.*) У ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Ужченко Г.І., 206-196-01

Науковий керівник - канд. с.-г. наук, **І.М. Швиденко**
Державний біотехнологічний університет

Інжир, фігове дерево, фіга, смоківниця, смоква (*Ficus carica L.*) – субтропічна листопадна рослина роду фікус. Популярність цього виду полягає в незвичайному зовнішньому вигляді і в його лікувальних властивостях. Інжир ще здавна вважали ліками від багатьох хвороб, у ньому міститься багато фосфору, є цинк, селен, калій, мідь, натрій та кальцій, груба клітковина, пектини. Заліза у плодах більше, ніж у яблуках, також містить вітаміни А, С, В, Е, та РР.

Інжир поширений у країнах Середземномор'я та на Близькому Сході. У Середній Азії, на Кавказі і в Криму вирощують у відкритому ґрунті. Висаджують на південних схилах рядами. Наприкінці сезону обрізається і вкривається. Самозапильний, здатен давати 2 врожаї за сезон.

Актуальність досліджень полягає в тому, що культура інжиру мало відома і немає чітких уявлень щодо її вирощування у помірному кліматі Харківщини. Тому був закладений багаторічний дослід, який тривав чотири роки і зараз продовжується. Однорічні саджанці інжиру, сортів Брунsvік, Далматський, Муассон, Комуна, Кадота у кількості п'яти екземплярів були висаджені одним рядом на сонячній ділянці під крапельне зрошення.

За роки експерименту досліджувані сорти інжиру взимку вимерзали без ґрунтового укриття до кореневої шийки, з якої навесні відростали нові пагони. Сорти Далматський, Муассон та Комуна з другого року формували плоди, які не встигали визрівати до кінця вегетаційного сезону. У подальшому в досліді проводиться укриття кущів інжиру ґрунтовим шаром, для запобігання вимерзанню. За чотири роки інжир не ушкоджувався шкідниками і хворобами.

Результати досліджень свідчать про те, що інжир (*Ficus carica L.*) може рости у відкритому ґрунті Харківської області без укриття лише як кущ. Морозостійкість сортів Брунsvік, Далматський, Муассон, Кадота, Комуна не підтвердилася.